

DE POSTRIJDER

DER PROVINCIE LIMBURG.

Men schrijft in

te Tongeren, bij M. COLLÉE, uitgever & eigenaar van dit blad, groote Markt, n° 54.

De *Postrijder* verschijnt 's dinsdags, 's donderdags & zaterdags.

Abonnement

binnen de stad, 7 fr. per jaar.

buiten de stad, 8 fr.

Een blad afzonderlijk, 15 centimen. Aankondigingen, 15 centimen per drukregel.

TONGEREN, DEN 15 MEI.

Duitschland en de Vrede.

De *Norddeutsche Zeitung*, een groot dagblad uit Berlijn, bevat een artikel hetwelk voor den algemeenen vrede zeer belangrijk is.

In dit artikel, (vergeet niet dat gezegd dagblad en de *Berliner Post*, de twee voornaamste agenten zijn van de bismarcksche drukpers te Berlijn,) in dat artikel, wordt op de krachtadigste wijs eene logenstraffing gegeven, aan al de onrustwekkende berichten, welke sedert eenige dagen door de geheele drukpers in Europa worden meêgedeeld en overgedrukt.

Na deze artikelen te hebben afgeschilderd, verklaart het orgaan van M. von Bismarck, dat er tusschen de gouvernementen van Frankrijk en Duitschland geen het minste voorval heeft plaats gegrepen, waardoor hunne onderlinge betrekkingen zouden gestoord zijn. De drukpers alleen is verantwoordelijk voor al de onrustwekkende geruchten en de geheele reeks oorlogszuchtige voorspellingen welke daarin zijn opgenomen.

Er mag dus met eenigen schijn van rede verondersteld worden, dat Duitschland, of beter prins von Bismarck voor het oogmerk geen inzichten koestert om oorlog te zoeken tegen zijne naburen.

Frankrijk werkt niet in het minste de vredesgezindheid van Duitschland tegen. Het gouvernement heeft zelfs reeds bevel gegeven tot ophouding der inrichting van het landelijk leger, en laat de bevorderingen in het leger in portefeuille rusten. Ofschoon ook de zending eener nota over de bewapening gelogenstraft wordt, wil toch het fransch gouvernement aan prins von Bismarck elken schijn tot opmerking ontnemen, ten einde niet als aanleidende oorzaak te kunnen aanzien worden voor de oorlogszuchtige verklaringen in de deutsche drukpers, noch als bewerkter der maatregelen welke Duitschland neemt en wel in het vooruitzicht van eenen aanstaanden oorlog.

Duitschland daarentegen stelt zich aan als de kampvechter van den vrede, wanneer de *Nationale Zeitung* zegt, dat het land niet tot eenen oorlog zou overgaan, dan om aan eene smartelijke, maar onvermijdelijke noodzakelijkheid te gehoorzamen.

Daarom is het vertrouwen van het deutsche volk in de toekomst onwrikbaar. Het zijn wij niet, zegt laatstgenoemd dagblad, die den vrede zullen verbreken, want hiervoor zijn de wijsheid en menscheelikheden onzer oversten onseene waarborg, hiervoor is onze liefde tot den vrede een schild. Dat kunnen wij luid en plechtig verklaren.

Maar, indien iemand de hand durfde slaan aan het paladium van Europa, aan den vrede, dan zou het zweerd van Duitschland hem vroeger en krachtadiger treffen, dan wij wel zouden denken!

Het verbod van te Luik processien te laten nagaan, wordt door de drukpers zeer besproken. Men is 't over het algemeen eens om te erkennen, dat de heer Piercot en zijn gemeenteraad eene gansch onwetig act hebben daargesteld.

Twee liberalen, die men zeker niet verdenken zal van toegevendheid, of zelfs van welwillendheid ten opzichte van het catholicisme, de heeren Laurent en Bara, fanatiek tot den hoogsten graad, bekennen, dat er geen preventieve maatregel tegen de openbare uitoefening des godsdienstes is te nemen. De Grondwet (zegt de heer Laurent) heeft

de erediensten buiten het gemeene recht gesteld, en aan alle hoegenaamd gezag, zelfs in het geval dat eene processie den burgeroorlog zou veroorzaken, het recht ontkend om tusschen te komen, door de processie te verbieden.

De heer Bara bekent dat de processien, het toedienen der H. Sacramenten, de kerkhofwijding, de kruisplanting en andere uitwendige plechtigheden, niet kunnen belot worden.

En nogtans durft de Burgemeester van Luik, wantende heer en meester te zijn, de processie verbieden, en de garde-civiek oproepen om, desnoods, den uitgang des godsdienstigen stoets te beletten....

Moest het ministerie aan dien onredelijken eisch, aan die verregaande willekeur toegeven, dan ware het in België met de openbare godsdienstsoefening gedaan.

Wij begrijpen het verbod van openbare betoogingen, van zoohaast die betooging zelve eene wanordelikheden, eene rustverstoring, eene beleediging is. Maar eene processie? en stoet van mannen, die, God ter eere, psalmen of hymnen zingen; een stoet van biddende priesters en vrouwen? Maar het vertoon van het kruisbeeld, waarop de Heiland bezweekt, en eenige banieren of standaarden, die geestelijke zinnebeelden — meest van liefde en hoop — vertoonen, wij vragen het: is er een redelijk schepsel, die tegen zulke betooging kan opstaan?

De processien zijn te allen tijde in ons land beschouwd geweest als openbare feestelijkheden; de massa, die geloovig is, ziet ze gesticht en met genoegen aan. Waarom dan verbieden?

Het recht, de wet, de vrijheid en het gezond verstand verzetten zich tegen den willekeurigen akt, door den burgemeester Piercot gepleegd. Ook verwachten de katholieken algemeen, dat het ministerie hem leeren zal, hoe de wet in België geëerbiedigd wordt!

Stads- & provincie nieuws.

Verleden zondag was het bijzonder levendig in de Concordia ter gelegenheid van de opening van het zomer-zaaien en de inhuldiging van den schietboom.

Eene talrijke menigte, in dewelke men vele delfige personen der stad en der omstreken bemerkte, vulde den tuin.

Het muziek-genootschap van Ruten heeft met de Fanfare der Concordia veel bijgedragen om het feest te verheerlijken.

De vogelschieting, aan dewelke een groot getal dappere schutters deel namen, is zeer belangrijk geweest. In weinig tijds waren de bovenste vogels afgeschoten. De koninklijke vogel alleen hield stand tot het einde. Hij zag zijne satellieten den eenen na den anderen afvallen, hij ontving zonder te roeren menige scheut die hem zijne pluimen ontnam en hem stukken van het lijf deed vliegen. Rustig in 't gevaar, gelijk het een echte koning betaamt, weerstond hij aan alle aanvallen.

Wij moeten hier bijvoegen dat men den oppervogel met eene bijzondere zorg vastgespied had, ten einde de overwinning zoo moeielijk als mogelijk te maken. Nooit heeft een koning vaster op een troon gezeten!

Morgen, zondag zal men hem eenen nieuwen storm leveren. Al werd hij nog met dikkere ijzeren

hamers ingeslagen als verleden zondag, hij moet er af.

Zijn benoemd: Pastoor te Bleret, M. Monfort, pastoor te Plainevaux; pastoor te Quadmehelen, M. Ketelbueters, pastoor te Bouckhout; pastoor te Brâ, M. Pétry, pastoor te Sart-St-Walburg; te Sart-St-Walburg, M. Wallard, kapelaan te Lavoir; kapelaan te Saint-Martin, te St-Truiden, M. Lunter, kapelaan te Bocholt; kapelaan te Bocholt, M. Dreesen, kapelaan te Peer; kapelaan te Theux, M. Marbaise, kapelaan te Ongrée; kapelaan te Verviers, Saint Joseph, M. Clandy, kapelaan te Stavelot; kapelaan te Houthalen, M. Claessen, kap. te Welkenraadt.

M. J. Nagels, advocaat en avoué bij de rechtbank van eersten aanleg te Hasselt, is aanvullende rechter benoemd bij dezelfde rechtbank.

De sessie van het hof van assisen van Limburg voor den 2^{en} trimester 1875 zal te Tongeren geopend worden maandag 7 juni, onder voorzitterschap van M. Schuermans.

BINNENLAND.

Men schrijft uit het kanton van Eglisezée, 11 mei: Eene droevige en schandelijke zaak is zondag laatst, 9 dezer, te Bolinne-sur Harluevoorgevallen. Gedurende de vespers, is een vreemdeling, die de gemeente bewoont, op den doksaal gegaan; en is daar beginnen te zingen op veel hoogerem toon dan dien, door het orgel aangegeven, schreeuwen, gebaren maken, luid spreken, lasteren en de kerkzangers heen en weer stootende; gedurende de benedictie met het H. Sacrament is hij recht blijven staan.

De geloovigen waren pijnlijk aangedaan door de wanorde, die op het doksaal heerschte, en die zoo ver ging, dat de priester aan den ruststoorder gebod, naar beneden te komen.

Deze zaak is zooveel te erger, daar de dader door zijne maatschappelijke betrekking gehouden is het goed voorbeeld aan de jonkheid te geven... Hetgeen een weinig zijne plichtigheid zou kunnen verminderen, is, dat hij voor zijn excentriek karakter gekend is.

Uit de kerk gaande, is hij het voorwerp der openbare vervloeking geweest. Men vraagt zich af, of het gerecht de oogen voor zulke feiten zal sluiten.

Veronderstellen wij, dat zulke zaak te Bolinne binnen veertien dagen opnieuw gebeurt: zal de burgemeester den eeredienst in de kerk, onder voorwendsel dat er onlusten zijn, verbieden? Hij zou nogtans niet meer ongelijk hebben dan de heer Piercot, burgemeester te Luik die de processien van den Jubilé op straat verbiedt, omdat eenige brutale kerels gerucht maken.

Indien het stelsel van den heer Piercot wettig was, en gevolgd moest worden door al de burgemeesters van België, een dertigtal deugnieten, die opvolgend al de gemeenten van het land zouden doorloopen, en er lawijt in de kerk maken, zou voldoende zijn om al de tempels beurtelings te doen sluiten!

Dan zouden wij in België veel groote en kleine Piercots hebben, maar de vrijheid van godsdienst, door onze grondwet gewaarborgd, zou verdwenen zijn!

onderrichtingen. Eens liet hij zich door haar overhalen om met haar naar de kerk te gaan en de H. Mis te hooren; en van lieverlede begon hij dit elken Zondag te doen.

En wederom was het Hoogtijd van Kerstmis nabij. Het vorige Kersfeest had het verlaten meisje alle hoop en vreugde des levens aangebracht. Op dit Kersfeest was zij op nieuw verlaten, doch zij had thans het geluk een schaaft, dat lang verloren geweest was, tot de kudde van den Goeden Herder terug te brengen. De oude heer Hulme die wederom met zijn God verzoend was, knield naast haar neder aan de communiebank. Eene nog niet gekende vreugde vervulde het hart van Clara. Zij gevoelde, dat Robbert in den hemel medezong in dat lied der Engelen, dat altijd over een zondaar, die zich bekeerd heeft, gezongen wordt.

De bekeering van den heer Morton ging langzamer en met meer moeite vergezeld; doch Clara wachtte met geduld; zij bad, zij leed, zij hoopte en ten laatste kwam zij die bekeering. Gods genade wrochte een wonder. Het steenen hart werd eindelijk getroffen, en toen het eenmaal getroffen was, was het even als de rots in de woestijn, waar op Mozes' bevel het water bij stroomen uit opruiste. Hij had berouw, en zijn berouw was oprecht, volmaakt.

Zijn einde naderde met rassche schreden, en op zekeren nacht, toen Clara bij hem waakte en iedereen in huis zich ter rust begeven had, verhaalde hij haar de vroegere geschiedenis zijns levens; hoe hij eens braaf, oprecht en hartelijk geweest was; hoe hij een menschelijk wezen met geheel zijn hart had liefgehad; hoe hij aan haar onschuld en haren eenvoud geloofd had, en hoe hij schandelijk door haar was bedrogen geworden. Van dat oogenblik was zijn hart verstand en bezinnend hij niets meer dan zijn broeder George. Hij had hem later voor iemand aangezien, die zich in de netten eener Fransche avonturierster had laten verstrikken. Indien George had blijven leven, leed

— Men schrijft uit Verviers:

Gedurende den nacht van zaterdag tot zondag zijn dieven bij middel van braak, gedrongen in het magazijn van stoffen, toevoerende aan den heer Pirard Clairdin, alhier, en hebben aldaar voor eene waarde van ongeveer 3000 fr. gestolen. De gestolen koopwaren werden ontdekt in een den Boschje ter plaatse *Sardents*, door eenen inwoner van Stembert, welke er onmiddellijk den burgemeester dezer gemeente van verwittigde. De gendarmerie stelde er zich in hinderlaag, en 's avonds rond 11 ure, gelukte zij er in de deugnieten aan te houden. Zij waren ten getalle van drie en werden door de gewapende macht bij den kraag gegrepen, op het oogenblik dat zij meenden hunnen buit weg te dragen.

— Men schrijft uit Mechelen:

Op 10 dezer, ten 11 uren 's morgens, is een groot ongeluk in onze stad voorgevallen. Twee ovens van de gasfabriek zijn ingestort, en drie werklieden werden onder de puinen begraven. Er werd onmiddellijk hulp aangebracht; men gelukte er in de genaamden M. Omers, 38 jaar oud, metsler en A. Denys, 18 jaar, metselder, levend van onder de puinen te halen. Beiden hadden erge wonden bekomen, doch er is geen gevaar voor hun leven. Wat de derde werkmán, J.-C. Batelmans, oud 47 jaar, betreft, deze had opgehouden te leven. Hij laat eene weduwe met twee minderjarige kinderen achter. Dit smartelijk ongeluk wordtaan de onvoorzichtigheid der werklieden toegeschreven.

— Donderdag 13 mei bereikte onze welbemimde Vader Pius IX zijn 85^{en} jaar.

— In de *Hygiene*, weekblad voor de gezondheidsleer, vindt men de volgende mededeeling van dr. M. J. Godefroid, van 's Bosch, over de behandeling van personen, die door eenen dollen hond gebeten zijn: Dokter Loë heeft in zijne veertigjarige geneeskundige loopbaan meer dan 30 personen behandeld, die door dulle honden gebeten waren, met het glansrijk gevolg, dat niet een daarvan door razernij is aangetast. De wijze van behandeling is: De wonden worden zoo spoedig doenlijk gekerfd en onmiddellijk daarna met fijn spaansch vliegenpoeder bestrooid of wel met tinctur cantharidum ruim bevochtigd. Dan wordt over de geheele wond een spaansch vliegenpleister gelegd, de gevormde blaar den daarop volgenden dag geopend, en de overgebleven wonde gelijkjes met unguent, digestivum, waaronder voor een derde deel spaansch vliegenpoeder gemengd is, voorzichtig gebonden en acht dagen achtereen in volle ettering gehouden. Bij al te rijketervorming, wordt de wonde alleen met unguent basilicum verbonden.

— M. Lefebvre, de beroemde professor van geneeskunde, der universiteit van Leuven, schrijver van een veelgelezen boek over de gestichmateerde van Bois-d'Haine, mejuffer Louisa Lateau, heeft aan de akademie van wetenschappen van Brussel, verzocht, dat het eerste punt aan het dagorde harer zitting van 29 mei aanstaande, de beraadslaging zou zijn over het verslag der commissie, gelast met een onderzoek bij mejuffer Louisa Lateau. Dit voorstel is aangenomen.

— In den TUCHTRAAD DER GARDE-CIVIEK. — Twee garde-konnieken hebben, in vollen uniform, op houten peerdjes gereden op de foore. Zij worden vervolgd voor oneerbiedigheid tegen het uniform der verdedigers van het vaderland....

het geen twijfel, of de broeders zouden zich wel weder verzoend hebben; doch toen hij de tijd van zijn broeders dood ontving, gevoelde hij geen medelijden met de weduwe en de weeze en liet haar in armoede verblijven. Verneemende dat mevrouw Morton op sterfen lag, had hij genoeg liefde voor zijn overleden broeder behouden om voor diens eenig kind te zorgen; maar hij kon zijn afkeer voor Clara, als dochter harer moeder, niet overwinnen. Hij wist wat zij tijdens het ongeluk op de klip gedaan had. Of hij hare edelmoedige handelwijze gezien had, dat bijna onmogelijk scheen, of dat het eene overtuiging was, die God hem had ingegeven, was iets, dat hij niet zeggen kon, maar hij had er nimmer aan getwijfeld. En juist het bewustzijn, dat hij zijn leven aan haar verschuldigd was; en dat nog wel ten koste van een leven, dat haar dierbaarder was dan het hare, was gal en bitterheid voor hem: Dat denkbeeld maakte hem boos en opgewonden, en zijne onbedwongen natuur uitte zich in loorn en ruwe woorden.

Doch de maanden van geduld en lijdzaamheid lieten haar invloed allengskens gevoelen, en het machtige offer van geduld en lijdens steeg voor hem op tot voor den Troon des Allerhoogsten, en de taak was volbracht. Hij stierf tegen het einde der lente; en toen het Hoogfeest van Paschen, met zijne voor Clara zoo veelvuldige herinneringen, weder naderde, kon zij zich nog meer dan ooit in het vooruitzicht verheugen, al diegenen, welke zij bemind en verloren had, eenmaal weer te zien.

De heer Morton vermaakte al zijne bezittingen, zonder eenige voorwaarde of uitzondering, aan Clara, zoodat zij eensklaps van een arm meisje eene rijke erfdochter geworden was. Zij had sedert Robbert's dood, pater Dunne steeds om raad en hulp gevraagd. Hij was gedurende den winter verscheidene malen naar de hoofdstad gereisd om haar op te zoeken, en had onafgebroken met haar in briefwisseling gestaan. Op zijn raad begaf zij zich, onder geleide van een vriend van hem, voor

CLARA'S OFFER.

EEN VERHAAL UIT DEN TEGENWOORDIGEN TIJD.

(9de VERVOLG.)

Zoolang zij daar konde blijven, terwijl zij dagelijks het graf bezocht, er bloemen omheen plantte, en met pater Dunne eene schets voor het Kruis maakte, dat tot zijne gedachtenis op de groeve zou geplaatst worden, naar diens troostvolle woorden luisterend, bovendien de onvergetelijke oogenblikken herdenkend, die zij met haren overleden geliefde op deze plek had doorgebracht, leed Clara betrekkelijk weinig. Doch toen de heer Morton in zooverre hersteld was dat hij vervoerd kon worden, toen begon zij al de bitterheid harer beproeving eerst recht te gevoelen. Toen begon zij te beseffen, dat zij thans werkelijk alleen op de wereld stond. Het was haar als moest zij hem verlaten, als werd hij op nieuw van haar weggerukt.

In Augustus keerden zij naar het sombere huis in Russell-square terug. Londen zag er uit alsof het door de deze zomerzon geschreed en geblaasde was; de steenen der hoge huizen weerkasten de gloeiende zonnestralen en overal was niets dan hitte en stof, de kleine kindren, die altijd in de square-tuinen speelden, waren naar buiten op het land, en weenden met haar. Zij deed alles wat zij kon, om het arme meisje te troosten; doch het mocht haar weinig baten.

De genesheeren zeiden, dat de heer Morton niet in de stad moest blijven; niets kon hem echter bewegen weder te vertrekken. Hij was een waar kruis voor zijn opzitters, — knorrig, oplopend, ondankbaar en zelfzuchtig. Maar Clara was grootmoedig; zij bewaakte hem met een onvermoed geduld; nimmer betreurde zij het offer, dat zij

voor hem gebracht had. Zij bad zonder ophouden en offerde al haar lijden voor hem aan God op!

Zij leed vreeselijk, maar zij was niet verlaten; juist de groetheid van haar verdriet was oorzaak dat Jesus Hart medelijden met haar gevoelde.

Uit den aard der zaak was zij thans meer hare eigene meesteres, dan zij dit ooit te voren geweest was, en zij maakte van hare vrijheid alleen gebruik om meer ter kerk te gaan. Zij had ontdekt, dat er niet ver van hare woning een klooster of gesticht der Zusters van den H.-Vincentius was; en het gelukte haar vrijen toegang tot deze kleine, stille kapel te verkrijgen, en daar sleet zij vele stille uren alleen met haar Heer. Niemand heeft dit middel tot leniging der droefheid ooit tevergeefs te baat genomen. Aan Zijne voeten vergoot zij eene zee van bittere tranen; zij maakte Hem tot vrouwde van al haar harteled, en bij Hem vond zij rust en troost.

Toen zij pas in Londen was teruggekeerd, was het eene zware taak voor haar den heer Hulme te woord te staan, die het huis druk bezocht, en gewoonlijk niet lang in de ziekenkamer vertoefde, waar hij door de kwade luim en de knorrigheid desheeren Morton gemeenlijk spoedig uit verjaagd werd. Dan was Clara genootzaak naar zijne verwijtingen en vermaningen, naar zijne lamentaties en betuigingen van deelneming te luisteren. Oogen-schijnlijk was dit eene zeer ondankbare taak; maar van lieverlede wisten hare goedheid, hare onderwerping en haar geduld het hart van den koudenouden man te treffen; zij ontdekte dat zij zelfs eenigen invloed op hem begon te krijgen. In naam was hij Katholiek, doch had zijne plichten sedert jaren niet waargenomen — ja, hij had ze zelfs bijna geheel vergeten. In den beginne redte-wistte hij met haar, en begon ten laatste den spot met haar te drijven; doch hij kon aan haar gelat bespeuren, dat hij haar verdriet aandeeden staakte toen ten minste zijne spotternijen. Eindelijk veranderen hare argumenten door Gods goedheid in